

Tâm Sự nàng dâu 24

“Em ơi, mình đi California dự ngày họp mặt kỷ niệm 30 năm ra khơi của khóa HQ 24 Đệ Nhị Song Ngư nghe”

Mình nghe mà choáng váng, từ ngày xuất giá tòng phu đến nay đâu có nghe quan đề cập đến Đệ Nhị Song Ngư nào đâu mà bây giờ đòi đi họp mặt.

Các quan và các phu nhân biết không? từ ngày rời quân trường vì nhớ biển nhớ tàu quan Nở đã học một khóa scuba dive nên quan lặn giỏi lắm, vợ con đôi khi cũng chặt vật lăm mới tìm thấy quan. Mình thì sợ quan lặn quá lâu qua bên đó họp mặt không quan nào nhận ra thì khổ. Quan còn không biết thì làm sao mà biết vợ con quan. Chu choa mình lo quá.

Quan Nở nôn nóng chờ ngày hội ngộ cùng các quan bạn, còn mình thì lại hồi hộp hơn là cô dâu mới sắp về gặp gia đình chồng mà không biết anh, chị, em chồng sẽ đối xử với mình ra sao? Lo lắng quá đêm không ăn ngày không ngủ nên ký cứ lên dài dài, độ này mình nhỏ con như “kính kông” cũng tại vì lo đó thôi.

Để vớt vát chút tự tin mình hỏi quan “anh ơi, vợ của các quan bạn HQ có hiền và dễ thương không?” quan Nở không cần suy nghĩ trả lời tỉnh bơ “ Anh liên lạc nói chuyện với tụi nó, chứ đâu có “để ý” đến vợ chúng nó đâu mà biết” Quan muốn mình đi nhưng không provide information thì nguy quá.

Quan Nở không mấy thích check email của group, mình thú thật nhé, email của các quan mình đọc không đó, đôi khi còn phải trả lời thay cho quan Nở và trình báo sau (thấy oai chưa? Quan HQ24 mà lị) Do đó, mỗi lần có danh sách các quan về dự đại hội, mình lại chất vấn quan “Anh có biết các ông này không?” Quan lại hồn nhiên trả lời “Biết chứ, tụi nó cùng khóa với anh” Khổ quá quan yêu ơi, ai chả biết là các quan cùng khóa, nếu không cùng khóa thì ghi danh họp mặt làm gì. Mình hỏi để biết quan có thân với mấy quan bạn đó không? Có gì thì mình cũng dễ làm quen với các phu nhân hơn.

Quan Nở vô tình không để ý đến sự lo lắng của mình hay là quan cũng đang ở trong tình trạng lo lắng như mình nhưng không dám nói ra?

Vì muốn support đấng phu quân, mình làm liều bấm bụng (độ này hơi healthy nên bấm hoài không thấy đau) chấp thuận tháp tùng quan Nở đi dự đại hội.

Một chuyện khó tin nhưng có thật tại thành phố Garland Texas đó là chưa đầy 24 tiếng đồng hồ sau khi có giấy phép quan Nở đã ghi danh, order quân phục, vé máy bay, hotel một cách thật chu đáo, sau đó còn siêng năng check email mỗi ngày.

“Chị Nở cho mình xin địa chỉ để gửi quân phục sang cho anh Nở, chỉ đi dự đại hội nghe, để tụi mình có dịp tán dóc nói chuyện Tiểu Lâm”, cú điện thoại của chị Tùng từ Calif đã làm mình có chút tự tin, ui cha như vậy đó qua, biết được một phu nhân rồi, lại còn hứa nói chuyện Tiểu Lâm nữa thì hợp ý mình quá rồi, thế là con bé phấn khởi khăn gói chờ ngày lên đường.

Quân phục vừa đến là quan Nở hí hửng ướm qua, ướm lại, thử tới, thử lui Quan cứ lấy ra thử hoài, có lẽ quan đang hồi tưởng lại thời oanh liệt vàng son của các quan 30 năm về trước khi quan và các quan bạn trong những bộ quân phục này sửa soạn đăng khoa rồi từ giã nhau ra đi mỗi người một ngã.

Các quan trong BTC thật chu đáo, cử quan T T747 đón gia đình mình, trước ngày đi quan TT747 còn kỹ càng email cho ám hiệu để dễ nhận diện “đội nón “747”, áo thung trắng, quần vàng”

Máy bay đến trễ, quan “747” vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Hai quan gặp nhau nói nhỏ to gì thì mình không biết chỉ nghe quan “747” nghiêm sắc mặt và phàn”Lấy xe theo tao, tụi nó đang chờ mày tại “đồ dùng 24”. Chắc các quan này có ân oán rượu chè xa xưa nên hện nhau thanh toán? Tính chuyện đào tẩu, mình nắm tay quan Nở nhưng quan cứ giả vờ không biết, phóng xe đuổi theo quan “747”.

Tới địa điểm, sao các quan đông quá, các phu nhân cũng song hành chờ đợi, mình tự nghĩ các phu nhân này khỏe chơi thật, gần nửa đêm mà vẫn còn thức chơi không sợ mệt, tốn sức (mình nghĩ chương trình Đại Hội tới 4 ngày lận, nên cần dưỡng sức)

Sau một hồi trấn tĩnh nhìn quanh mình cũng không thấy mấy sợ, các phu nhân người nào cũng nhỏ nhắn xinh xinh, nói cười vui vẻ, cứ thay phiên nhau mời mình đánh chén, mình vì bự như kinh không nên không dám ăn, cứ đứng nhìn thức ăn bày đầy trên bàn, mình thấy còn nhiều món hơn ở quán Tây Hồ. Mình bắt đầu phục các phu nhân ở Calif rồi đó, đúng là đám đang ngày cũng như đêm... Các quan mất lim dim một tay cầm lon bia còn tay kia thì bắt tay quan Nở, người nào cũng chỉ nói được một câu “Mày đó hả, mày nhận ra tao không?” không biết vì các quan ghen ngào gặp lại nhau hay đang cố nhận diện cố nhân.

Có lẽ đêm đó chưa đủ lời, sáng sau họ lại hện nhau ở quán Hỷ, mình có cơ hội gặp nhiều quan khác và các phu nhân từ các tiểu ban và các nước ngoài về dự đại hội, chị nào cũng vui vẻ xinh xắn đúng là các phu nhân của các quan 24. Các quan thì ồn ào nói cười, chỗ nào cũng văng vẳng câu hỏi cũ “mày đó hả, mày nhận ra tao không?”

Đêm đó các quan họp mặt tại quán của quan Chi, chỉ một thoáng các quan và các phu nhân đã chiếm trọn nhà hàng, các quan gặp nhau tay bắt mặt mừng, cười nói, rồi những câu chuyện quán trường được kể ra trong buổi ngồi vui tiệc thời vàng son nhiều kỷ niệm, sẽ không bao giờ phai nhòa trong ký ức của các quan. Lúc đó quan Nở cũng như các quan đã quên hết vợ con để tâm hồn sống lại thời dĩ vãng thân yêu ngày xưa. Mình không còn cảm thấy lạc lõng nữa, mình và các phu nhân không có chuyện xưa nhưng tụi mình có chuyện hôm nay để hàn huyên tâm sự, chẳng mấy chốc các phu nhân cũng cười nói đùa giỡn như đã quen nhau từ bao giờ, cùng nhau chia sẻ sự “đoàn tụ” phi thường và vĩ đại này. Có lẽ các quan và các phu nhân cũng nghĩ như mình là những hình ảnh này sẽ rất khó có thể xảy ra lần thứ hai trong cuộc đời còn lại của bọn mình phải không các quan và các phu nhân?

Ngày trọng đại đã đến, quan nào cũng đẹp trai, oai hùng dù trong bộ quân phục hay dân sự. Khung cảnh thật mghiêm trang , cảm động. Các phu nhân thì lộng lẫy, yêu kiều, hãnh diện đi bên phu quân. Còn mình thì cảm thấy tâm hồn được trẻ 30 tuổi, để trở về thời xa xưa đang chờ đợi tình quân vinh qui bái tổ.

Mình muốn viết nhiều lắm về sự thành công của ngày Đại Hội, nhưng không đủ ngôn ngữ để diễn tả .Từ đầu đến cuối không tìm thấy một sự thiếu sót nào, các quan đã chung lưng, hợp sức không kể khó nhọc để cho ngày Đại Hội thành công trong tình đoàn kết, như một đại gia đình với đàn con thuận thảo. Các quan trong BTC mình biết lúc đó là cũng mệt lắm, nhưng mình thấy quan nào cũng thấy tươi cười, thoải mái dạ vũ, đúng là quan HQ làm cũng đỡ mà chơi cũng đỡ.

Sau đêm đó, chưa hẳn là dứt chuyện, Các phu nhân lại hợp sức tổ chức một ngày picnic đáng nhớ, không thể nào quên trong tâm trí mình , các phu nhân Calif thật là phi thường, mình phải gọi các chị là “supper woman” đúng như lời quan Hội Trưởng nói “Các phu nhân đam đang lắm” (tự nhiên tới chữ đam đang máy của mình không đánh dấu được thôi các quan muốn nghĩ sao thì nghĩ) các chị lo cho ngày picnic thật chu đáo. Hôm đó, mình được thưởng thức tài ẩm đang, nội trợ, hiếu khách của các phu nhân, vừa được ăn no nê, vừa được cười thoải mái. Mình đã được nghe rất nhiều câu chuyện quý giá và những trận cười ra nước mắt như câu chuyện “cúng chuối” của chị Tùng, Thơ Đỗ Sơn của quan Dũng, và khi nghe anh Ba kể chuyện “con Cọp” thì không thể nào quên tiếng cười thoải mái của chị Dũng, chị Thiện, chị Ba và đầu sói của một quan ngồi gần đó.

Gia đình mình sẽ không bao giờ quên những ngày đáng nhớ này, gia đình mình đã có cơ hội san sẻ chung vui với gia đình Đệ Nhị Song Ngư. Đây là những ngày rất đáng quý, tiền bạc không thể nào mua được. Mình xin đại diện gia đình mình mượn những dòng chữ này, những tâm tư này thay lời ca ngợi và cảm ơn quý quan trong BTC, quý quan trong ngoài Calif đã hy sinh, công, của và lòng nhiệt thành để ngày Đại Hội hoàn toàn thành công. Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội đến với nhau nhiều hơn để tìm lại những giây phút êm đềm của tình huynh đệ chi binh đã bị gián đoạn theo thời gian. Riêng mình, không thể nhớ tên từng quý phu nhân (quí chị em dâu) , nhưng những khuôn mặt của các chị không bao giờ phai nhòa trong tâm trí của mình.

Dang Kim
Garland Texas